

De Zondag, juni: 2006

HOFSTADE - LANG GELEDEN, TOEN RADIO'S ER NOG UITZAGEN ALS EEN BUFFETKAST, TOEN WERD ER NOG RADIO GEMAAKT! HERINNER JE JE NOG DAT "RADIOACTIEF" GROEN OPLICHTEND BALKJE, DAT DONKERGROEN KLEURDE ALS DE FREQUENTIE GOED ZAT? TV-PROGRAMMA'S BEGONNEN LAAT IN DE NAMIDDAG, DE RADIO KREEG ALLE AANDACHT EN MOCHT REKENEN OP NATIONALE IMPACT.

Op zaterdagmorgen luisterden de mensen naar Jos Gysen, op zondagvoormiddag stak Walter Capiou met iedereen de draak in infantiele telefoonspelletjes. Julien Put deed iedere ochtend zijn ding. Herkenbare, echte radiofiguren waren dat, die hun eigen stempel mochten drukken op de uitzending. Vandaag zorgen playlists, formats, hemelthergende reclameblokken en zenders die "naar mekaar toegroeien" (kranten hebben daar ook een handje van weg!), ervoor dat de échte beleving van radio wat verdwenen is. Maar ze bestaan nog. De mannen van stavast. Radioankers die hun tijd nemen en geïnterviewden tijd geven. Dat zie je zelfs niet meer op televisie. Wel, luister eens op zondagvoormiddag naar het programma **Titaantjes** van een radioman in hart en nieren, Pat Donnez uit Hofstade.

Titaantjes op Radio 1 heeft een luisterbereik van enkele honderduizenden mensen. Om het met de slogan van een bekende supermarkt te zeggen: die moet je verdienen, elke zondag. Pat Donnez heeft een uitstekend team researchers achter zich. Zijn studiogasten weten dat ze hun ideeën kunnen ontplooiën en hun beweringen kunnen staven. We hadden vele vragen en ideeën, maar Pat is intussen een publiek figuur. Tik op Google en je leest tientallen interviews met en over hem. Bovendien heeft de VRT een uitstekende website, waar je alle afleveringen van *Titaantjes* kan herbeluisteren. Al gauw dwaalden we af, werden nostalgisch en bleven we hangen bij wat hem het meest na aan het hart ligt: zijn Hofstade, waar Pat opgroeide en zich profileerde als een echte Chiroman.

"TITAANTJE" PAT DONNEZ KIJKT TERUG OP HOFSTADE

Wanneer ben je naar Hofstade gekomen?

Mijn ouders zijn in de strenge winter van 1963 in Hofstade komen wonen. Dat was toen een gat waar een kasseiweg doorheen liep. Als er een auto passeerde sprak het dorp er een dag later nog over. Wij hoorden bij de eerste allochtonen eigenlijk. Asielzoekers uit de stad, die geen al te duur stuk grond op de kop hadden kunnen tikken en het groen in de stad misten. Achter ons huis, op de Ambroossteenweg, lag het *Schoem*, een braakliggend terrein waarop braamstruiken stonden en veel zilverberken. Daar maakten we onze boomhutten in. In de zomer liep je door het korenveld - het mocht niet, maar dat maakte het net heel spannend - naar het bos van Schoeters. Een kindertijd uit de boekjes. Als ik vandaag mijn dagelijks traject van toen zou willen overdoen, kom ik in grote problemen. Het *Schoem* is volgebouwd met fermettes, het korenveld is een dure villaverkaveling geworden en langs het bos van Schoeters staat metershoge prikkeldraad. Dat heet vooruitgang zeker? (grijnst)

Hoe kijk je nu naar je dorp van toen?

Een dorp is een verzameling verkavelingen geworden, die met elkaar zijn verbonden door een drukke autoweg. Ik ben zestien jaar in de Chiro geweest, en daar heb ik geleerd om liefdevol, maar kritisch naar mijn omgeving te kijken. Dat moest ook. Je had een speelplein, aan de Kerkhoflei, en je vloog weg voor een

nieuwbouwwijk. Dan verhuisde je naar de Kriekelaarstraat en ook daar werd je gedoogd, tot je voor de volgende projectontwikkelaar baan moest ruimen. We organiseerden een *Spelewei*, waar we met z'n allen op straat kwamen, omdat we gewoonweg op straat werden gezet. De politiek beschouwde ons als frivole lastposten. Onschadelijk dus. Ik mag zeggen dat ik inmiddels een groot deel van de wereld heb gezien, ook beroepshalve. Nergens wordt er zo schandalig gemorst met open ruimtes als in Vlaanderen. We lijden aan pleinvrees. Zien we een klad grond liggen, dan halen we een hijskraan en een betonmolen boven en beginnen te bouwen.

Waarom ben je verhuisd?

Ik woon nu bijna twintig jaar in Mechelen. Terug naar waar mijn ouders vandaan kwamen. In een oud huis. De soort huizen waar je maar een voorbijganger bent. Het is gebouwd in 1831. Ik ben de vijftiende bewoner en hopelijk zullen er na mij nog generaties volgen. Ik heb nooit de pretentie willen hebben om grond of land te veroveren. En daar een spuuglelijk onding op te zetten. Dat is ijdel. Je wordt *ochgottekestoch* met veel moeite tachtig jaar. En wie bij me langs komt, verbaast er zich over hoe stil het in mijn stadstuintje is.

Titaantjes, elke zondagochtend van 9 tot 10.00 uur op Radio 1. Herhaling van 22 tot 23 uur. En op www.radio1.be.